

Timbuktu Challenge goes Dakar....That's Africa Baby

Hieronder volgt een verslag dag voor dag van deze bijzondere reis. Met 18 BMW motoren, 2 KTM's, 2 Ducati's en 1 Suzuki van Marokko, door de Westelijke Sahara naar Mauritanië en Senegal. Ruim 7.500 kilometers in drie weken om uiteindelijk zwart Afrika te bereiken. 23 fanatieke motorrijders, de één met degelijke enduro ervaring, de ander zonder enige off-road ervaring, een avontuur wat de rijders hun leven lang zal bijblijven.

Zaterdag 6 november, Barcelona, Spanje

Na in september elkaar al ontmoet te hebben tijdens het test weekend, waar Frans Verhoeven de rijvaardigheid van de rijders getest heeft, komen we op zaterdag 6 november weer bij elkaar in Barcelona. Alwaar we de volgende dag met de motoren en auto's de boot op zullen rijden. Maar liefst 23 motorrijders, vier 4x4's en één grote Dakar vrachtwagen met de kisten aan boord en de catering. Met 35 man sterk, 23 rijders en 12 man organisatie, gaan we dit avontuur in Afrika tegemoet. Organisatoren Gert Duson en Cécile van Hattem gaan hiermee voor het eerst deze reis door Afrika maken met motorrijders. Gert Duson heeft deze route al wel verschillende malen met 2 CV's afgelegd en samen behoren ze ook tot de organisatie van de Libya Rally, maar met zware BMW's, KTM's, Ducatis's en één Suzuki is het toch echt een ander verhaal. Op naar het avontuur. De sfeer zit er goed in, de rijders hebben er allemaal zin in en lijken elkaar al jaren te kennen. Een gezellige avond in Barcelona en de volgende ochtend vroeg op in de richting van de haven. Na een uurtje of twee wachten rijden de motoren de boot op, een prachtig gezicht en wat staat ze te wachten?

Dag 1 van Barcelona naar Tanger, Marokko

Na een goed diner vol Afrika avonturen van Gert om in de sfeer te komen, een rustige nacht en een heerlijke douche, volgt de briefing van Gert om de aankomst in Marokko voor te bereiden. Iedereen gaat vervolgens aan de slag met de papierwinkel, in de hoop dat het uitschepen net zo vlot zal verlopen als het inschepen...Al zal het weer niet echt meewerken, de voorspellingen zijn niet al te best voor de eerste dagen. Ook in Noord Afrika kan het spoken...De routes voor de eerste week worden alvast op de GPS'en geladen van alle rijders. Ze zullen in kleine groepjes op pad gaan en moeten dus ook zelf hun weg vinden in Afrika. Sommigen wat nerveus, maar de meesten hebben al de nodige ervaring en tijdens het test weekend hebben ze een spoed cursus van Bert Duursma gekregen. Helaas reist Bert uiteindelijk niet mee, maar de vele BMW's zijn in vertrouwde handen bij Peter, de monteur van Simako BDM uit Apeldoorn. Ook heeft BMW er met Simako BDM voor gezorgd dat we een grote hoeveelheid aan onderdelen mee konden nemen voor het geval er problemen zouden zijn. Al zal na afloop blijken dat de BMW's, zowel de 1200 GS, als de GS Adventure, maar ook de F800GS, een dergelijke trip perfect aan kunnen en er dus ook maar bar weinig gesleuteld is. Afgezien van lekke banden en licht onderhoud, weinig werk aan de winkel. Om kwart over drie kunnen ze dan eindelijk uitschepen en op Marokkaanse bodem rijden. De douane passage gaat vlot en rond vijf uur rijdt iedereen het bivak al binnen. Gelukkig is er de mogelijkheid een simpel onderkomen te bemachtigen, want met de regen die uit de hemel komt is een tent opzetten geen pretje voor de eerste dag. De keukenploeg zorgt voor een eenvoudig maal en de meesten kruipen vroeg hun bed in om zich goed voor te bereiden op de eerste rijdag.

Dag 2 van Tanger naar Asilah, Marokko, 80 km

Vandaag volgt een lange tocht richting het oostelijke deel van het Atlas gebergte. Ook de truck met Hugo, Joris en Ronny zal deze klim moeten doen, maar al snel zal blijken dat dit monster overal tegenop komt. Onderweg worden de rijders getraakteerd op prachtige landschappen, uitgestrekte steppen, groene bergketens en de rode canyons van de Todra. Vandaag is de route vrij makkelijk berijdbaar voor iedereen, ondanks de mooie haarspeldbochten en af en toe een kleine grind afdaling.

Maar de rijders komen bijtijds in het bivak aan waar ze een overheerlijke BBQ te wachten staat, bereid door de topkoks Walter en Bruno. Het bivak bevindt zich op 1.500 meter hoogte en de nacht zal dan ook vrij koud worden, maar ontwaken op zo'n prachtige locatie is een beetje kou wel waard. In de avond zorgt een behaaglijk kampvuur en gezelligheid voor de nodige warmte. De Belgen Gert en Alex zorgen voor de nodige animatie, altijd wel en vertrouwde handen bij die Belgen en zelfs de paar locals die aanwaaien vermaken zich opperbest. Maar om middernacht jaagt de kou iedereen zijn tent in en wordt het stil in de bergen.

Dag 3 van Asilah naar Boujad, Marokko, 300 km

Vroeg op vandaag, kwart over zes. De eerste 160 km zijn snelweg, laverend tussen de buien door. Het landschap is niet heel interessant in het Noorden van Marokko, saai heuvelachtig landschap met alleen landbouw. Bij Kinitra gaan we van de snelweg af en dan wordt het direct mooier en interessanter. De rijders stoppen langs de weg om samen een thee te drinken in een lokaal tentje. En ook tussen de middag zoeken ze een lokaal onderkomen om van de Marokkaanse keuken te genieten. De ene dag heb je geluk en de andere dag is het erg matig...altijd spannend, maar de meereizende dokter Peter heeft gelukkig weinig werk te doen. We hebben veel bekijks met al die motoren onderweg en zeker in dorpen en kleine stadjes is het soms wat chaotisch. De laatste 40 km van deze dag zijn erg mooi en allemaal off-road. Roland ziet helaas een behoorlijke greppel wat laat en hij denkt er nog overheen te kunnen springen maar komt met zijn achterkant hard in de greppel terecht, zijn achterbrug blijkt zelfs kapot! We hebben veel onderdelen meegenomen, dankzij de samenwerking met BMW Nederland en Simako BDM, maar dit onderdeel toch echt niet...gaat bijna nooit kapot. Maar gelukkig moet Cecile nog komen en kan ze het dus mee nemen. De dag eindigt bij de kampeerplaats in het bos van Bajoud, een erg mooie plek ondanks het slechte weer. De koks zijn al bezig met de BBQ en er kan dan ook al snel gegeten worden. Na een biertje gaan de rijders al snel naar bed want het is koud buiten, ondanks het kampvuur.

Dag 4 van Boujad naar Gorges du Todra, Marokko, 200 km

De volgende ochtend vertrekken we in de modder en de regen, maar dat zal gelukkig niet lang duren. Na drie dagen kou en redelijk wat regen komt vandaag dan toch eindelijk de zon, zoals je het verwacht in Afrika. Op weg naar 'Camping du Soleil', dus dat zal geen toeval zijn. Welverdiend en dat maakt motorrijden toch ook een stuk aangenamer. Vandaag weer redelijk harde en goed berijdbare pistes, mooie bergwegen en prachtige vergezichten. BMW rijder Roland rijdt, door panne met de BMW, een dag op de Ducati Multistrada van Leo, dat gaat opperbest en hij is zelfs behoorlijk enthousiast. Rond vijven arriveert iedereen in het bivak van een camping. Na twee dagen weer een goede douche en ook de mogelijkheid een kamer te huren, wat een aantal maar al te graag doen na 2 nachten kou in de tent. Nog even en we komen in warmer gedeelte maar nu zijn de nachten nog behoorlijk koud. Later op de avond volgt de briefing van Gert over de komende etappes en wat ze kunnen gaan verwachten. Sommigen tonen zich nog niet heel enthousiast en worden wat zenuwachtig van de gedachten redelijk wat zand te gaan tegenkomen de volgende dag. Maar rijders als Ruud, Leo en Hans schrikt het niet af en zij gaan juist met een grote glimlach naar bed. Goede nachtrust is voor iedereen belangrijk alvorens aan zo'n etappe te beginnen.

Dag 5 van Gorges du Todra via Merzouga naar bivak tussen Merzouga en Zagora, Marokko, 340 km

De volgende ochtend is iedereen vroeg uit de veren, zijn het de zenuwen of hebben ze er gewoon veel zin in? Een stevig ontbijt en nog wat extra uitleg over de route en om 8 uur is iedereen op pad. Het belooft een spannende dag te worden. Deze route zal het verdere verloop van de reis mede bepalen, het is ook een soort test om te kijken of de rijders het aankunnen en doorbijten om het bivak te halen. Een route met 110 km off-road waarvan zo'n 10 kilometer serieus zand. Een leerzame dag voor iedereen. Zowel voor de rijders als de organisatie. Het niveau van de groep loopt redelijk

uiteen en na vandaag hebben we daar een duidelijk beeld van. Rond 14 uur is zo'n beetje de helft van de deelnemers begonnen aan de loodzware laatste etappe van die dag. Dat belooft voor een aantal, rijden in het donker, aangezien deze laatste etappe maar zo een uur of 5 in beslag kan gaan nemen. En in dit land is het al rond zes uur donker helaas. De verwachtingen blijken ook waarheid te worden, de eerste helft van de rijders haalt het bivak, een paar bij daglicht maar de meesten bij het vallen van de nacht. De zandhazen uit Roosendaal vonden het ook zwaar maar zijn wel enthousiast over de etappe, dit is toch waar zij ook op gehoopt hadden. Anderen zijn kapot maar wel troost dat ze het gehaald hebben. Het was wel een mooie etappe met prachtige vergezichten. De rijders hebben elkaar veel geholpen, al trekkend met 3 of 4 man de motor door het zand halen. Het zorgt voor enorme team spirit en saamhorigheid, dat is in ieder geval erg positief. Maar het tweede deel van de groep gaat het bivak helaas niet halen. De zand etappe valt hen erg zwaar en ze beslissen met de groep om een eigen bivak op te slaan omdat het niet haalbaar lijkt de laatste kilometers te voldoen vandaag. De rijders zijn kapot en kunnen de rust goed gebruiken. Gelukkig zijn ze niet alleen, een man of elf maakt zich klaar voor de nacht midden in de woestijn. En wat natuurlijk nog mooier is, is dat de dokter en de monteur altijd achteraan rijden, met in hun kielzog nog Benny en Daisy met de IVECO Waterral. Wat tevens inhoudt dat er wel een beetje te eten en drinken is. Iedereen legt alles bij elkaar wat ze mee hebben en er wordt nog een redelijk avondmaal bereid. Een mooi kampvuur, goede verhalen en saamhorigheid, dat levert toch ook weer veel op. Een paar dagen later hoor je van de meesten dat dit de meest bijzondere ervaring was.

Dag 6 van bivak naar Zagora, Marokko, 115 km

Na geslapen te hebben in een prachtig bivak midden in de woestijn, met helaas dus maar de helft van de groep, gaat de reis de volgende dag gewoon verder. De etappe van vandaag is niet al te lang en de achterblijvers zullen ons dus vanavond weer inhalen bij het volgende onderkomen. Er staat 115 km op het programma om tot in het prachtige Zagora te komen. Een makkelijke en korte trip. Na 35 km had Leen helaas een lekke voorband en dan is 75 km ineens een hele afstand. Craig en Dave hebben eerst geholpen met een reparatiesetje, maar dat hielp maar even. Daarna kwamen de Roosendalers met een flesje vloeibare bandenplak, goed voor nog eens 30 km. De laatste 20 km kon Leen niets anders meer dan rustig doorrijden en hopen dat hij het einde zou halen. Maar dan komt Zagora toch in zicht, ook wel de poort naar de Sahara genoemd. We slapen in een prachtig sfeervol hotel, een fijne beloning voor de rijders die een eigen bivak op hebben gezet de vorige nacht. S'Avonds eten we met z'n allen in het mooie restaurant. De rijders die overnacht hebben in de woestijn kwamen rond 5 uur in het hotel; Een ervaring rijker en een illusie armer. Maar zoals Wim zei: "Ben nog nooit zo kapot geweest als aan het eind van de eerste dag van Merzouga naar Zagora. Vallen en opstaan tot je niet meer kunt, dan slapen in de woestijn - had dit nooit willen missen!"

Dag 7 van Zagora via de Draa Vallei en Ouarzazate naar Ait Ben Hadou, Marokko, 200 km

Vandaag staat er een relatief makkelijke route op het programma van zo'n 200 km. Een paar rijders kiezen er voor om over het asfalt te rijden, maar de meesten gaan off-road. In het begin staat er voor hen ook een extra lusje door de achtertuinen van de kasba's op het programma, prachtig en authentiek. Halverwege de dag zoeken de rijders naar een plek om te eten, dat valt niet altijd mee en de restaurantjes zijn er niet altijd op berekend maar de mensen zijn hier zo gastvrij dat ze er alles aan doen om het op dat moment als nog te regelen. Al is het maar taai geitenvlees van de barbecue en een tomatensalade, ze doen hun best voor je. Na de middag volgt een prachtige asfaltweg met mooie vloeiende bochten door de bergen. En aan het einde van de dag een stuk onverhard om een kijkje te nemen bij de Marokkaanse Universal Studios. Een onwerkelijke ervaring om al deze filmsets te zien, piramiden, de Tempel of doom, Griekse tempels, het staat er allemaal bij elkaar. Een eindje verder reden de rijders nog langs de filmset van de Gladiator. Een heerlijke off-road route met aan het einde van de dag een leuk hotel ter afsluiting.

Dag 8 van Ait Ben Hadou via Telouet en hoge Atlas naar Marrakesh, Marokko, 180 km

De dag begint met een kleine 50 km off-road, door de achtertuinen van de kasba's. Daarna volgt er een prachtige weg door de bergen in de richting van Marrakesh. Het probleem van de dag is de benzine..... Het eerste benzinestation zit pas op 100 km. Als je deze mist dan heb je een probleem. Leo en Hans komen zonder benzine te staan. Een paar rijders gaan verder om een jerrycan benzine voor hen te halen, die vinden ze pas op 55 km van Marrakesh. Dus vervolgens weer het hele eind terug om de Ducati's van benzine te voorzien. Zij zullen in het vervolg zelf een kleine reserve gaan meenemen...is niet goed voor de reputatie anders. De eerste rijder arriveert al om 13 uur op de camping, 'Le Relais de Marrakesh', maar sommigen nemen het er van en arriveren om 17 uur na een heerlijke stop gemaakt te hebben en genoten te hebben van de heerlijke Marokkaanse keuken. Hoogste punt vandaag was 2.200 meter, het prachtige hooggebergte van Marokko.

Op Camping le Relais de Marrakesh slaan we kamp op voor vandaag, een mooie charmante camping net buiten Marrakesh. De saamhorigheid is groot en iedereen steekt een helpende hand uit. De monteur van Simako die meereist heeft eindelijk serieus werk te doen, want vandaag is Cecile aangekomen met de nieuwe cardan tunnel voor de motor van Roland. Ook Leo Fleuren, die mee is gegaan door het wegvallen van Bert Duursma, kan aan de bak. De hele middag wordt er gesleuteld en gewerkt, de eerst komende dagen zijn de noppenbanden niet nodig en worden de wegbanden er weer opgelegd, want de banden hebben wel erg zwaar te lijden in dit land. En zeker als je op een Ducati rijdt waar voor de voorband niet eens een noppenband te krijgen is..moet je dus wel kunnen sturen! Maar 's avonds is het dan toch tijd om deze mooie Marokkaanse stad te gaan ontdekken, we gaan met z'n allen in taxi's naar de stad in de richting van het wereldberoemde Jemaa al Fna plein. Daar duiken we eerst nog even in de Souk, op zoek naar leuke kadootjes voor de thuisblijvers en snuffelend door deze Marokkaanse markt. Maar daarna volgt het belangrijkste deel van die avond, eten op de diverse stalletjes van het Jemaa al Fna plein, een zeer bijzondere ervaring..en als afsluiter nog een borrel op de camping met z'n allen, want we nemen morgen afscheid van Elisabeth.

Dag 9 van Marrakesh naar Ksar Tafnidilt bij Tan Tan, Marokko

De route van vandaag belooft weer een mooie berg etappe te worden, 30 km na Marrakesh beginnen de prachtige bochten, van vloeiende bochten tot hele scherpe haarspeldbochten, een prachtige tocht waar de ervaren rijders zo'n twee en half uur over doen en de minder ervaren rijders zo'n 4 uur. De snelle groep is om 10 uur bovenop de pas en stopt voor een kop koffie en om zich op te warmen bij de openhaard want daar boven is het knap koud!

Ze komen vervolgens langs een enorme barrage bij een drooggevalle rivier, beetje off-road door de akkers, alvorens een wat saaier stuk weg te moeten rijden om bij de droomlocatie te komen voor deze nacht. De laatste paar kilometer om dit paradijsje te ontdekken tussen de heuvels, kosten kracht en rijvaardigheid....het nodige zand maakt het de rijders nog even lastig. Zeker als je weet dat het al donker is en dat je dus puur op het licht van je motor moet rijden en soms dus verrast wordt door een zandpassage. Maar de beloning is groot als je boven bent en ziet wat voor een prachtig bouwwerk er staat waar je de nacht mag gaan doorbrengen. Een soort Marokkaans fort, nagebouwd zo'n 10 jaar geleden door een Française die zelf ook uit de rally wereld komt. Er leidt geen weg naar dit paradijs, deze dame houdt de toeristen dan ook graag op afstand maar verwelkomt motorrijders en avonturiers met open armen.

Dag 10 van Ksar Tafnidilt naar Dakhla in de Westelijke Sahara

Dit wordt één van die dagen die qua route niet zo spannend zijn, maar je moet nou eenmaal de Westelijke Sahara en Mauritanië doorkruisen om in zwart Afrika te komen en om uiteindelijk Dakar te halen. Vandaag 834km, de langste etappe maar tevens de makkelijkste, alsmar rechtdoor op redelijk goed tot zeer goed wegdek. Het lijkt soms "Route 66" wel, niet erg uitdagend maar toch gaan

massa's mensen daarvoor speciaal naar Amerika...maar deze mannen houden van iets meer avontuur en af en toe wat off-road voor de afwisseling.

Om deze kilometers te kunnen overbruggen moeten we vroeg op, om zes uur de motor op en de dag begint. De meer ervaren off-road rijders helpen de minder ervaren en zo komt iedereen boven bij de weg om te starten met deze lange etappe vandaag. We rijden door afgeleiden gebieden, uitgestorven, geen mens te bekennen. Af en toe een tank station maar lang niet altijd benzine, wat het met een motor toch best spannend maakt...Desolate landschappen met enkel elektra masten en af en toe passerende kamelen. We rijden ook door Layoune, de stad waar zeer recentelijk onlusten zijn geweest, maar daar valt niets meer van te merken. De mensen zijn uiterst vriendelijke en gastvrij. Je komt alleen erg veel politie controle posten tegen, maar ook daar komen de motorrijders zonder problemen doorheen. Vandaag dus een erg lange en niet super interessante etappe, zo zegt Ruud "Ik heb nog nooit in mijn leven 3 tanks leeg gereden zonder te sturen!". Maar de beloning is groot als je bij het kamp aankomt. De meesten arriveren bij daglicht en zien de prachtige locatie van dit bivak, naast de zee met uitzicht op het schiereiland met aan op de punt de stad Dakhla. En om de avond compleet te maken worden er 25 kilo aan Oesters bereid door de kook ploeg en de lokale oester kwekers. Een luxe en een genot waar iedereen even stil van wordt.

Dag 11 van Dakhla naar Nouadhibou in Mauritanië

Na een nacht onder een overweldigende sterrenhemel, verlaten we deze prachtige locatie weer vroeg. Voor daglicht moeten we alweer op pad om de volgende etappe te kunnen volbrengen en niet zo zeer omdat deze lang is, maar omdat de douane formaliteiten om Marokko uit en Mauritanië in te rijden erg veel tijd vergen. Wederom een etappe door desolaat landschap maar de zonsopgang is een genot voor het oog en zorgt voor een mooie start van deze 11^e dag voor de motorrijders. Net voor we de grens van Marokko naderen worden we nog bij een tankstation uitgenodigd voor een kopje thee, het is namelijk feestdag in Marokko vandaag. Na een kwartier pauze weer snel door naar de grens. Bij de grens wordt het geduld van de rijders op de proef gesteld, anderhalf uur kost het om de grens te passeren. Dan dus door naar Mauritanië. Om daar te komen moet je eerst 3 kilometer door 'no man's land', geen wegdek, auto wrakken overal...ongure sfeer...bijzondere ervaring.

Na 3 kilometer kom je bij de Mauritaanse grens en daar wordt het zelfde geduld van je verlangd...weer anderhalf uur verder voor dat we opnieuw op pad kunnen maar nog maar 60 kilometer te gaan naar Nouadhibou, één van de grotere steden van Mauritanië. Raar land, overal autowrakken, rotzooi, vuilnis op straat....Na een uur komen we aan op de camping in Noudhibou, niet heel charmant maar als de truck staat en de lichtjes hangen zit de sfeer er toch snel in.

Dag 12 van Nouadhibou naar Banc D'Arguin, Mauritanië

Deze ochtend een rustige start, om 7 uur ontbijt. Maar bijna iedereen is al ruim een uur of anderhalf wakker, lastig om de 'gezangen' van het gebed niet te horen 's morgens! Mooi maar wel erg vroeg. We gaan op weg door 'La poubelle de l'Afrique', de toestand van dit land is redelijk erbarmelijk. Vuilnis overal op straat en langs de kant van de weg, het lijkt de mensen hier niet te deren. Mensen doen wel hun best om je een goed gevoel te geven en de reputatie van hun land als zijnde onveilig, weg te werken, ook al wordt je om de 100 km aangehouden bij een politie post, altijd even vriendelijk en correct.

Vandaag leidt de route een groot deel over asfalt, maar zodra je de stad uit bent heeft die oneindigheid van de weg wel wat moois. Ook heeft het veel geregend en is het landschap ondanks het vele zand aardig groen van kleur. Op 135 km voor het einde van de route van vandaag slaan de hard core rijders af het zand in. Eindelijk weer off-road en een prachtige tocht volgt. Landschap met kleine duinen en uitgestrekte zandvlaktes met hier en daar kamelengras en struiken die het landschap groen kleuren. De piste is redelijk heftig met veel zand, maar de hard core baggert er goed

en vlot doorheen. Voor de andere rijders is er 40 km voor de finish een afslag het zand in, minder lang maar niet minder heftig. Maar de beloning na een flink uur hard werken is groots, de aankomst op Kap Tafarit is prachtig. Een verlaten strand met een paar Marokkaanse tenten als verblijf. De grote Dakar truck staat al klaar, de biertjes staan koud en de rijders zijn weer trots deze zware etappe goed door te zijn gekomen. Beetje bij beetje druppelen ze allemaal binnen, in groepjes van 2, 3 of soms 6 rijders. Meestal samen om elkaar ook te kunnen helpen door de moeilijke passages, want als je GS Adventure vast staat in het zand of op de grond ligt in het zand, dan kom je er alleen niet uit! Maar de saamhorigheid en teamspirit is enorm binnen de groep. Ondanks de verschillende nationaliteiten, taal en afkomst valt weg in de woestijn.

Dag 13 van Banc d'Arguin naar Nouakchott, Mauritanië

Deze ochtend een rustige opstart, aangezien er ons vandaag geen lange etappe te wachten staat. De rijders kunnen dus een beetje bijkomen en uitslapen...ook geen 'gezang' zo midden in een natuureservaat aan zee. Ontbijt volgt om 9 uur na een frisse duik in zee om wakker te worden. Gert was al vroeg op stap om vis te vangen voor de BBQ lunch van vandaag en komt net voor het ontbijt met een mooie vangst terug. Ruud, de kok in ons midden, neemt de vis direct professioneel onder handen en samen met de catering ploeg wordt er een mooi maal bereidt voor de lunch.

Na een paar rustige uren genieten van deze mooie plek en een heerlijke lunch, worden de kisten weer in de truck geladen en kunnen we op pad. Te beginnen met 40km vergelijkbaar met de dag er voor, dus off-road weer terug naar het asfalt. Prachtig om die grote groep over de woestijnen te zien razen, sommige stukken met zo'n 60 à 80 km per uur, andere stukken ploeterend door het zand met de zware motoren. De twee lichtere HP2's en de Hypermotard gaan er met wat meer gemak doorheen, enerzijds de kilo's die een verschil maken maar ook zeker de rij ervaring van deze mannen voor wie zand niet nieuw is. Voor een heel aantal rijders was dit wel zo, toen ze aan de eerste zware zand etappe begonnen in Marokko, maar ook hen zie je er nu al met veel meer vertrouwen en gemak doorheen gaan. Na deze mooie zand etappe twee uur saaier asfalt, met een temperatuur van zo'n 37° best heftig. Maar wil je zwart Afrika bereiken dan moet je deze "Route 66" door Mauritanië afleggen. Al heeft de uitgestrektheid en de leegte ook echt zijn charme. En het idee op de motor door dit land te reizen waar ooit de Dakar doorheen kwam en waar nu nog maar weinig toeristen doorheen komen, blijft ook bijzonder. De aankomst in Nouakchott is aangenaam in l'Auberge du Sahara, een simpel maar charmant hostel net aan de rand van deze grote rommelige stad. De rijders zoeken een matras uit in één van de tenten op het dak van de Auberge of beneden in de slaapzalen. Simpel, maar wel weer een fijne douche na een bivak op het strand met zout water.

Dag 14 van Nouakchott naar Leqceiba aan de oevers van de Senegal rivier, Mauritanië

De dag tevoren hebben we vernomen van het verkenningssteam wat 48 uur vooruit reist, Jean-Claude en Mimie, dat de wet in Senegal recentelijk is aangepast en dat we een carnet de passage nodig hebben om Senegal in te komen. That's Africa baby...de ambassades in Europa weten er nog niets van, maar hier is het al een paar maanden zo. Je moet dus inventief zijn met zo'n reis. Na veel telefoontjes met relaties en contacten die ons eventueel hulp kunnen bieden, blijkt de eigenaar van de camping waar we naar toe gaan in St. Louis een goede relatie te hebben met de kolonel van St. Louis. Deze man kan ons helpen. Wat overigens niet inhoudt dat de grens passage vlot en snel zal verlopen overmorgen....

De tocht van vandaag leidt 260 kilometer over de Route de l'Espoir, een asfalt weg door de duinen heen, weinig dorpjes of mensen te zien, maar veel zand. Duinen die veranderen van kleur, het zand af en toe geel, soms bijna rood en dan weer bijna wit, geeft prachtige vergezichten en landschappen. De ondergrond is redelijk, al moeten de rijders wel alert blijven voor flinke gaten in het wegdek. Ze komen langs de stad Aleg en gaan dan door via Bogté naar Leqceiba, alwaar wij als organisatie op zoek zijn naar een mooi bivak in de natuur aan de oevers van de Senegal rivier. Als je de oevers volgt

van de rivier kom je door mooie kleine dorpjes met alleen maar lemen hutten, hier zie je het begin van zwart Afrika, met mooie vriendelijke mensen die je direct een lach toewerpen en nieuwsgierig zijn naar die blanken met hun flinke machines. Wat een prachtig volk. Rond 17 uur komen de eerste rijders aan bij het meeting punt, wij hebben nog geen bivak gevonden omdat we zo gretig op zoek zijn naar die mooie baobab bomen, maar die blijken in dit gebied onvindbaar..zullen we toch tot Senegal moeten wachten. We laten de rijders achter bij de truck met een koud drankje in de schaduw, vandaag is het zo'n 38°, en gaan op zoek naar een mooie plek voor de nacht. Na een uur rijden richting de oevers, blijken we op een privé terrein te zijn van een Franse ondernemer, maar hij verwelkomt ons en we mogen de nacht hier doorbrengen. We vinden een prachtige plek tussen de bomen aan de rand van de River. We rijden snel terug om de rijders, voor het echt donker wordt, naar deze locatie te loodsen. Bij zonsondergang is iedereen zijn tent aan het opzetten en begint de cateringploeg met het diner. De laatste drie rijders, het Engelse team met de ingelijfde Nederlander Ted op zijn Suzuki DR650, komen om half acht het kamp binnen rijden na door het donker via de satelliet telefoon de goede kant uit geloosd te zijn. We zijn weer compleet.

Dag 15 van Leqceiba naar Keur Macene, laatste dag in Mauritanië

Om negen uur is het vertrek vanuit het kamp, de motoren moeten even stil staan voor een kudde Afrikaanse koeien die het pad doorkruisen, wat mooie foto's oplevert. De piste van deze ochtend leidt door mooie Afrikaanse dorpjes met verbaasde blikken bij deze grootse motoren, de natuur is prachtig en de pistes zeer toegankelijk en mooi. Voor wie even wat rust wil en toch liever wegdek kiest, ligt het asfalt op enkele honderden meters verderop. Hierdoor is de keus aan de rijders hoeveel ze off-road willen rijden vandaag. Na een tocht van zo'n twee uur komen de rijders aan in het stadje Rosso, de grensplaats waar je door kunt steken naar Senegal. Maar alvorens dit te doen gaan we nog een dag naar een natuur reservaat, waar we na die smerige, heftige stad Rosso nog even van het mooie landschap genieten. Even boodschappen doen in Rosso op de markt levert dan ook een heel ervaring op, wat een land en je vraagt je af hoe mensen hier kunnen leven, zeker die prachtige vrouwen in hun mooie Afrikaanse gewaden die door de rotzooi heen flaneren.

Rosso uit, volgt er een off-road piste van zo'n 3 uur alvorens aan te komen in Keur Macene. We rijden te midden van de rijstvelden met soms goede harde paden en soms zanderige ondergrond. Maar niet altijd droog, op een gegeven moment draaien wij met de Landcruiser een pad op en komen al snel vast te staan in de modder. Gelukkig kunnen we de motoren op tijd laten stoppen en een alternatieve route wijzen om de modderpoel heen. Nu nog trachten uit deze poel te komen met de auto. Gelukkig komt er al snel hulp van een lokale en later een tweede auto van de organisatie die ons te hulp schiet. Toch maar omrijden dus. Na deze tocht volgt weer een mooie beloning, een verblijf in een klein park met mooie Afrikaanse hutten waar we de nacht zullen doorbrengen.

Dag 16 van Keur Macene naar St. Louis in Senegal

De dag begint met een tocht van twee uur naar de grens toe door een mooi natuur reservaat met veel vogels en veel groen. De piste ligt er goed bij en iedereen rijdt vlot door richting Senegal. Zwart Afrika is bijna in zicht en daar zijn we allemaal nieuwsgierig naar. Onderweg nog even oponthoud van de groep van Frans, bij een controlepost van de politie. Deze mannen houden er niet van om gefilmd te worden..maar daar had onze gezellige Brabander toch even geen boodschap aan. Na veel praten mogen we doorrijden. Een half uur later staan we aan de Senegalese grens in Diamé.

Bij de politiepost zijn we snel klaar en dat is dus veelbelovend...maar helaas blijkt dat al snel ijdele hoop...met de nieuwe wetten van Senegal omtrent het binnenlaten van voertuigen, blijken de ambtenaren van de douane toch niet zo flexibel te zijn. We zetten alles in, onze charme, onze contacten, goede wil....maar we moeten ook geduld vragen van de rijders want dit gaat wel even duren. Gelukkig vinden zij een rustig plekje bij een Senegalese dame die goed zaken doet.

Na de nodige telefoontjes, gewacht, gewacht en de nodige euro's verder, mogen we dan toch na 5

uur doorrijden richting St. Louis, maar wel onder escorte. We mogen het land nu in maar morgenochtend moeten we op audiëntie bij de hoge kolonel om een paar dagen extra te krijgen om dit mooie land te mogen doorkruisen.

De vermoeidheid hakt er in na zo'n dag, maar iedereen is blij weer op te stappen. We rijden zwart Afrika in, de sfeer is direct aangener en opener. Het wordt al langzaam donker maar iedereen heeft het GPS punt van de Zebrabar en komt er dus vanzelf. Daar wacht ons een warm onthaal met een lekker koud biertje aan de bar van deze gezellige en prachtige kampeerplek op een tropisch schiereiland vlakbij St. Louis. Twee Zwitsers die hier hun toevlucht hebben gevonden en er een paradijsje van gemaakt hebben.

Dag 17 van St. Louis naar St. Louis, Senegal

Deze ochtend gaan Gert en Cécile vroeg op pad om op audiëntie te gaan bij de kolonel. Een grote forse zwarte man die ons nog even een uurtje laat wachten omdat hij 's nachts erg laat is thuisgekomen en dus gewoon nog slaapt. Maar na een uur worden we dan toch binnen gelaten. Al snel voelen we wel wat ruimte bij hem, het kost wat praten en vertrouwen winnen maar na een uur krijgen we dan toch 5 extra dagen om rond te reizen. Maar we springen geen gat in de lucht want we krijgen uitsluitend toestemming voor de regio waar zijn gezag geldt en daar hoort Dakar helaas niet bij. Houdt in dat we de laatste dag weer onder escorte naar Dakar moeten. Op zich geen drama, maar hiermee vervalt wel onze laatste etappe, de mythe...de persoonlijke overwinning...aankomst over het strand bij Lac Rose. De tranen staan ons nader bij dan het lachen, maar we voelen ook dat we niet nog meer van zijn excellentie mogen verwachten...We hebben uiteindelijk wel nog 5 dagen in dit mooie, groene en vriendelijke land gekregen. De etappes die we uitgestippeld hebben voor de komende dagen vallen gelukkig allemaal binnen deze noordelijke regio.

We raken alleen wel veel tijd kwijt bij de kolonel en besluiten dan ook de rijders een rustdag te geven, wat voor de meesten erg goed uitkomt na 2 weken hard werken, en zullen de volgende ochtend weer op pad gaan. St. Louis is een mooi stadje en biedt volop mogelijkheden. De hard core rijders gaan een tocht maken in de omgeving en vele anderen pakken een bootje naar de stad.

Dag 18 van St. Louis naar Dahra, Senegal

Voor de komende 2 dagen is door het verkenningsteam een mooie route uitgezet. Improviseren want dit traject zat oorspronkelijk niet in de reisplanning, maar ze hebben wat moois uitgezocht. Twee dagen van zo'n 250 km, dus goed te doen. We gaan dan ook pas rond 10 uur op pad vanaf de Zebrabar. Maar nu blijkt de inschatting vandaag toch niet helemaal vlekkeloos te zijn geweest...de pistes zijn behoorlijk tot soms zeer zanderig..nog even een zware etappe voordat je weer op huis aan gaat...laat wel een gevoel achter dat je afgezien hebt en een echte Challenge volbracht hebt, maar niet iedereen is er even enthousiast over. Al zijn ze allemaal weer troost als ze 's avonds het bivak binnenrijden.

Na 3 uur door een prachtig landschap van steppe, zandduintjes, zand en steen pistes en mooie afgelegen inheems dorpen, kruisen we gelukkig halverwege de dag een weg. Op dat moment rijdt de hard core, een groep van zo'n 6 rijders voor ons en de rest zit er nog achter. Hen bieden we de mogelijkheid hier via het asfalt, wat niet in al te beste staat is maar beter dan zand, richting het bivak te rijden. Alleen de laatste 20 kilometers zijn weer off-road maar dat is een harde piste van rode aarde. Wij rijden vervolgens door over de piste om de groep ervaren zandhappers te volgen. Ook zij hebben het zwaar vandaag, zeker als blijkt dat het zand niet bepaald minder wordt in het tweede gedeelte. Maar dat kunnen deze rijders prima aan, al is het ook voor hen hard werken. Het is een prachtige piste met veel afwisseling, eindelijk echt diep in het zwarte Afrika.

Als de zon onder gaat rijden we met de laatste motorrijders het bivak binnen, iedereen is weer veilig aangekomen en zit al gezellig aan een biertje. De tenten worden opgezet en de catering is al met het

eten bezig...toch weer een erg voldaan gevoel. De drie Roosendalers, René, Hans en Joerg zijn blij nog een flinke zand dag gekregen te hebben, maar wel toe aan een koud biertje.

Dag 19 van Dahra naar St. Louis, Zebrabar, Senegal

Vandaag een aangepaste route, want de meeste rijders zijn nog behoorlijk kapot van de etappe van gisteren. Eerst een 20-tal kilometers over die brede aarde piste, tot aan de eerste dorpen. Daarna komen we weer in de buurt van redelijk asfalt. Maar uiteraard bieden we de hard core wel de mogelijkheid off-road te gaan vandaag en met name de laatste etappe zorgt voor grote blijdschap, een mooie strandetappe in de buurt van St. Louis. Het is geen Lac Rose maar wel een prachtige tocht van 40 km over het strand. Een man of 8 zullen deze etappe doen en met een grote glimlach het kamp binnenrijden. Alleen zou het lastig worden, ze hebben elkaar weer nodig om af en toe uit het zand getrokken te worden, het valt niet mee om een machine van 275 kilo niet in te graven op het strand! De lichtere HP2's hebben erg veel plezier en rijden er vlotter doorheen.

'S Avonds vinden we elkaar allemaal weer in de Zebrabar waar nu nog een groep Nederlanders neergestreken is, de rijders van de Amsterdam Dakar Challenge. Zij allemaal met auto's, ook leuk, maar toch echt veel minder afzien dan op de motor. Met 40 graden op een motor, motorpak aan, zandhappen en motor oprapen bij de nodige valpartijen, dat is toch echt wel andere koek dan met z'n tweeën in de auto, elkaar afwisselen, in T-shirt met open raam rijden....helden!

Dag 20 van St. Louis naar Dakar, Senegal

De enerlaatste dag is helaas aangebroken, de laatste dag motorrijden...onder escorte naar Dakar. Niet zoals we met z'n allen gehoopt hadden te eindigen, maar we kijken terug naar een prachtig avontuur. Sommige dagen erg zwaar, afzien, veel leren in het zand, maar prachtige vergezichten en geweldige saamhorigheid binnen de groep. Andere dagen fysiek minder zwaar, genieten van een bivak op het strand met oesters en een wijntje, of overnachten na een zware tocht in een prachtig Marokkaans fort boven op een heuvel. Bijna 7.500 kilometer vanaf thuis, drie weken Afrika, een onvergetelijk avontuur..de blikken van de rijders in de haven van Dakar spreken boekdelen. Iedereen is trost dat hij het gehaald heeft.

We sluiten deze geweldige reis af met een mooi hotel in Dakar, een dagje rust, zon en zee en 's avonds een presentatie van de mooiste foto's van iedereen...terugkijken op drie prachtige weken.